

Sygn. akt IV CSK 765/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa A. G.
przeciwko A. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w N.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 22 maja 2015 r., sygn. akt I ACa 739/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3600 (trzy tysiące
sześćset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka A. G. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 22 maja 2015 r., zmieniającego na skutek apelacji pozwanej A. Sp. z o.o. w N. wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 24 lutego 2014 r. przez oddalenie powództwa w całości. Ponadto oddalił apelację powódki od tego wyroku. Sąd Okręgowy uwzględnił zgłoszone przez powódkę żądania w części, zasądzając na jej rzecz kwotę 480 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2012 r., oddalił natomiast jej dalej idące powództwo (powódka łącznie dochodziła kwoty 2 762 378 zł z odsetkami ustawowymi od wyspecyfikowanych

kwot i dat). Sąd pierwszej instancji ocenił, że powódka jest legitymowana do dochodzenia od pozwanej roszczeń z tytułu bezumownego korzystania przez nią z nieruchomości, której powódka stała się współwłaścicielką w udziale $\frac{1}{2}$ po ustaniu wspólności łącznej tej nieruchomości po rozwiązaniu spółki cywilnej, w skład majątku której nieruchomość wchodziła. Sąd Okręgowy ocenił, że wypowiedzenie udziału w spółce dokonane przez powódkę było skuteczne i spowodowało rozwiązanie się dwuosobowej spółki cywilnej wiążącej powódkę i A. W., a w konsekwencji dotychczasowa współwłasność łączna majątku spółki przekształciła się we współwłasność ułamkową. Czynności, które powódka podejmowała w imieniu spółki już po złożeniu wypowiedzenia Sąd uznał za nieistotne i nie świadczące o jej dalszym trwaniu czy też ponownym nawiązaniu.

Sąd odwoławczy, rozpoznający sprawę na skutek apelacji obydwu stron odmiennie ocenił skutki wypowiedzenia udziału w spółce cywilnej przez powódkę. Stwierdził, że powódka dokonała wypowiedzenia ze skutkiem natychmiastowym, co było dopuszczalne jedynie z przyczyn wskazanych w umowie spółki i przyczyny te nie wystąpiły. W rezultacie oświadczenie było bezskuteczne, a późniejsze działania powódki podejmowane w ramach spółki potwierdzały, że spółka nie uległa rozwiązaniu i to ona a nie powódka była legitymowana do żądania od pozwanej należności za korzystanie z nieruchomości i ruchomości wchodzących w skład majątku spółki. Odmówienie powódce legitymacji czynnej doprowadziło do oddalenia jej roszczeń w całości.

W skardze kasacyjnej opartej na podstawie z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. powódka zarzuciła naruszenie art. 386 § 1 i 4 oraz art. 233 § 1 k.p.c. i wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Pozwana wniosła o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ewentualnie o oddalenie tej skargi oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze,

nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnych orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania. Skarżąca powołała się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy na oczywistą zasadność swojej skargi, która łączyła z nierozpoznaniem istoty sprawy przez Sąd pierwszej instancji, który nie zbadał czy wystąpiły przesłanki do wypowiedzenia przez skarżącą udziału w spółce cywilnej.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, jak słusznie wskazuje powódka, zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać, że przynajmniej jeden z podniesionych w niej zarzutów jest jednoznacznie, w sposób dostrzegalny *prima vista* słuszny, a zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, LEX nr 1770910). Jednak wbrew przekonaniu skarżącej, oceniana skarga nie spełnia tych warunków. Nie sposób mówić o oczywistej zasadności zarzutu naruszenia art. 386 § 1 i 4 k.p.c. w okolicznościach niniejszej sprawy, kiedy sąd pierwszej instancji zbadał zarzut braku legitymacji powódki poddając ocenie skuteczność wystąpienia przez nią ze spółki cywilnej. To, czy jego ocena była pełna i prawidłowa nie wpływa na zasadność wniosku, że zarzut ten został rozpatrzony i to z wynikiem pozytywnym dla powódki. Okoliczność, że Sąd drugiej instancji poszerzył zakres badania i doszedł do odmiennych wniosków nie oznacza oczywistego naruszenia wskazanego przez skarżącą przepisu procesowego, skoro zasadą jest merytoryczne rozpoznawanie sprawy w postępowaniu apelacyjnym i zaskarżony wyrok reformatoryjny zapadł w wyniku takiego rozpatrzenia sprawy

przez Sąd drugiej instancji. Skarżąca nie wykazała więc, że doszło do rażącego naruszenia wskazanego przez nią przepisu prawa i wydania jednoznacznie wadliwego wyroku, a w konsekwencji nie można uznać, że ziściła się wskazywana przez nią przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Ponieważ okoliczności sprawy nie wskazują też, aby wystąpiły inne podstawy przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpatrzenia.

Orzeczenie o kosztach postępowania wywołanego skargą wynika z treści § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).